

הלכות הדף היומי

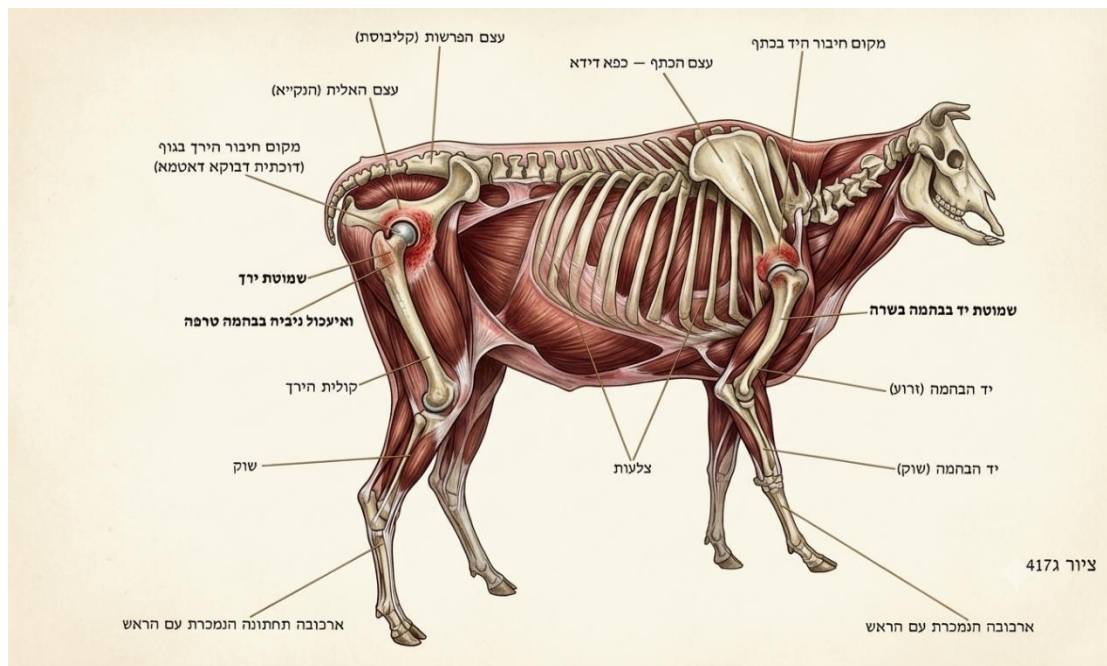
מסכת חולין

תוכן עניינים

- א. נשתברו רגליה ... בדקיה רבא בצומת הגידין ואכשריה.....1
- ב. שמוטת יד בבהמה כשרה (שמוטת ירך בבהמה טרפה) שמוטת ירך בעוף טרפה שמוטת גף בעוף טרפה חיישינן שמא ניקבה הריאה ... תיבדק.....3
- ג. אין ריאה לעוף ... אין לו לא לינפל ולא ליחמר מ"ט אמר רב חנה הואיל ורוב צלעותיה מגינות עליה.....9
- ד. הני ביעי דטרפה.....9

דף נז.

א. נשתברו רגליה ... בדקיה רבא בצומת הגידין ואכשריה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748
 להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה
<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

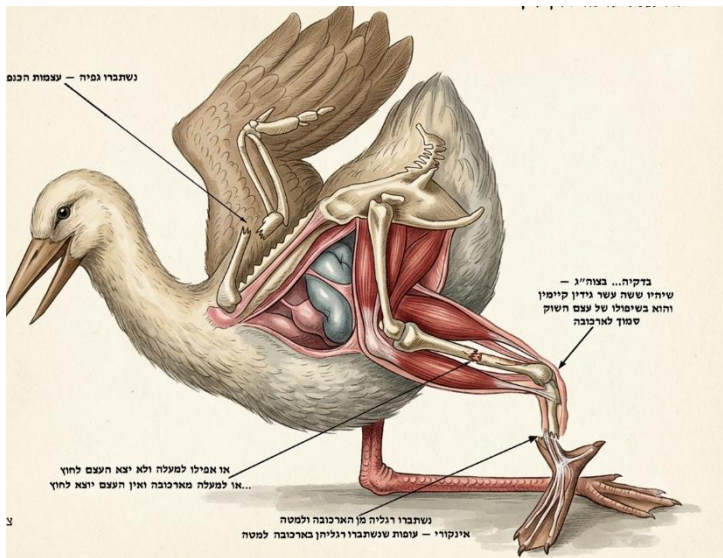
הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ברגל יש לה שלשה פרקים, התחתון נקרא ארכובה הנמכרת עם הראש, מפני שדרך הטבחים לחתוך אותה עם הפרסות כשמשטיין הבהמה ומוכרין אותה עם הראש.

ולמעלה ממנו פרק שני והוא האמצעי נקרא שוק וצומות הגידין בתחתיתו סמוך לארכובה הנמכרת עם הראש.

ולמעלה ממנו פרק שלישי הנקרא קולית והוא מחובר לגוף.

בפרק התחתון בכל מקום שיחתך בו כשרה מפני שיכולה לחיות, והני מילי שנחתך בידי אדם, אבל אם באה לפנינו התוכה ולא נעשה בידי אדם י"א שאין לאוכלה כי אם על ידי עלי, דחיישינן שמא ע"י נשיכת נחש נחתך ויש בו סכנת ארס הנחש וע"י הצלייה תיבדק.

העצם הקטן שבין הארכובה הנמכרת עם הראש ובין השוק והוא הנקרא ערקום ובלשון אשכנז טשיאך נחשב מן הארכובה, שאם נחתך תוך הערקום כשרה².

¹ לבוש ותמימה הא פסק לקמן לדידן דלא חיישינן גבי מים לגילוי מפני שאין הנחשים מצויין בינינו גם לזה אין אנו הוששין ומכשירין בלא בדיקה זו ופסקו סותרין זה את זה. הגורת שמואל
² כתב הגה"ת או"ה בסוף הספר וז"ל אך מהרי"ש אמר שהארכובה הוא הגליד שבין העצמות והיינו בין בבהמה בין בעוף, עכ"ל. לפ"ז אין שם סתם ארכובה חל על העצם הקטן שקורין טשי"ך, שהרי כלל גם העוף בזה, ובעוף אין בו טשי"ך ולא שום עצם מפסיק בין עצמו התחתון לאמצעי, אלא ע"כ על מקום המפסיק בין עצמות שקורין בל"א גלי"ד, ע"ז אמר דאם נחתך שם בין הפרקים דמריפה, נמצא לפ"ז בטשי"ך עצמו וכ"ש למטה ממנו כשרה, אלא על הגליד דהיינו מקום המפסיק בין הטשי"ך לעצם האמצעי הן לאסור, אבל הטשי"ך עצמה היא שייכה לעצם התחתון וממנה התחלת עצם התחתון. ואעפ"י שהאידנא אותו עצם אינו נמכר עם הראש אין זה ראייה דשמא בימיהם לא היה כך, וכמ"ש רש"ל סימן י"א, גם ב"י בשם מהרי"ן חביב כתב בשם ר' ירוחם שאין איסור בארכובה עצמה רק בינה לשוק וכמו שפסק בש"ע, גם בד"מ מביאין ופסק בן בהג"ה וכך הם ג"כ דברי המחבר כאן, וכ"פ מהרש"ל, ולדעתם נוטה הט"ז, ודלא כהש"ך והפר"ח שרוצים להתמיר בטשי"ך עצמו דלא ככל הני

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

למעלה ממנו בין בעצם האמצעי בין בעצם הקולית בכל מקום שיחתך שם טריפה אף על פי שצומת הגידין קיימין, ואפילו אם היה החתך בתוך הפרק שבין הערקום ולשוק טריפה שאינה יכולה להיות עוד.

וכן אם נחתך בתוך הפרק במקום שמחובר השוק עם עצם הקולית טריפה, ויש מכשירין בעצם האמצעי למעלה מצומת הגידין אפילו נחתך לגמרי, ולדידהו הוי טריפות דצומות הגידין טריפה החוזרת להכשירה³, שאם נחתכה במקום צומת הגידין ולא חתך יותר הוי טריפה, ואם רוצה אח"כ לחתוך למעלה מהם חוזרת להכשירה, אף על גב דאין הדעת נותן כן, קים להו דהכי הוא חותכה מכאן ומתה חותכה מכאן וחיה, אבל אנו נוהגין להחמיר כסברא ראשונה.

ב. שמוטת יד בבהמה כשרה (שמוטת ירך בבהמה טרפה)

שמוטת ירך בעוף טרפה שמוטת גף בעוף טרפה חיישינן

שמא ניקבה הריאה ... תיבדק

פוסקים. ובעוף אם נחתך בין הפרקים, דהיינו בין פרק התחתון לפרק האמצעי, יש להטריף בפשיטות, ולא שאני לן בין עור ובשר חופין את רובו או לא אלא בכל גונא יש להטריף מפני חשש פסיקות צומות הגידין, שהרי בבהמה התחלת טריפות פסיקות צומות הגידין הוא מיד למעלה מן הערקום כדאיתא בש"ס וכדלקמן בס"י נ"ו ס"ג, וא"כ בעוף דליכא ערקום פשיטא שיש לנו להחמיר ולומר שמתחילים מיד צומות הגידין מסוף פרק התחתון ולמעלה, ולדין בין הפרקים דידיה כמו בין הפרקים שיש בין ערקום לפרק האמצעי בבהמה וכמו שכלל מהרי"ש באמת גם העוף כזה ודו"ק.

³ זהו דעת רמב"ן בטור בס"ס נ"ו אבל הרא"ש פליג עליו בתרוויהו בעיקר הפסק במה שהוא מכשיר בנחתכו רגליה למעלה מצ"ה ובמה שכתב לחתוך הרגל למעלה מצ"ה להכשירה לפי דבריו, כתב הרא"ש ז"ל [בפ"ד סי' ז], ודעת רחוקה היא זו, וטעמיה כיון שנחתכו במקום צ"ה וכבר נאסרה ואיך תחזור להכשירה כשחתך למעלה מצ"ה.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

נשתברו ידי⁴ הבהמה והם הרגלים הראשונים⁵, או אפילו נחתכו לגמרי, או שנשטמו מעיקרם, או שיש להם ג' ידים⁶ בשרה.

אבל העצם הנשבר עצמו עם מעט למעלה מן השבר אסור כשנשבר אם אין עור ובשר חופין את רובו, שכיוון שאין עור ובשר חופין את רובו אי אפשר לו לחזור ולהתרפאות והוי כנחתך לגמרי ואסור משום אבר החי.

ויש מחמירין ומצריכין לבדוק אם לא עברה המכה מעבר לצלעות, שאם עברה ורואין שנצרר הדם מעבר לצלעות מטריפין, מפני שאז יש לחוש שמא נקבה הריאה ואסורה, וכתב על זה מורי מהרמ"א ז"ל שאין לחוש לזה לבדוק אחריו⁷, אבל אם רואין שעברה המכה ונצרר הדם יש לנהוג להטריף⁸.

⁴ שו"ע ונו"כ נג א

⁵ ואף על גב דשמוטת גף בעוף חוששין שמא ניקבה הריאה כדלקמן ס"ב, עוף שאני שקרום הבשר רך ודק בין צלע לצלע וכששומטת גפה מתנתקת הריאה עם הגף וכמ"ש רש"י ור"ן, א"נ בהמה מתוך עובי הכתף ורחבו ליכא למיחש לנקיבת הריאה וכ"כ המרדכי.

⁶ וה"ה יתר גף בעוף נמי כשירה, דהא דאסרינן שמוטת גף הוא מטעם שמא ניקבה הריאה וזה אין שייך בחסר הגף או יתר הגף דהוי כנחסר דהא לא ניקבה הריאה ע"כ בודאי אין שום טריפות ביתר גף לדברי הכל, ב"ח ודלא כפרישה.

⁷ הטעם שיש מכשירין אפילו בנצרר הדם מעבר לצלעות וכל זה בנשבר סמוך לגוף, וכמ"ש רמ"א בהג"ה או שנשבר סמוך לגוף, וכן הב"ח שכתב במקום חבורו בגוף, אבל רחוק ממקום חבורו בגוף אין כאן בית מיחוש כלל בבהמה וק"ל.

⁸ ומטעם שכתב לעיל שאז יש לחוש לנקיבת הריאה, אולם בלבוש הקשה על זה וקשה לי שהרי אפילו נשתברו צלעותיה בשרה עד שישתברו הרוב כמו שיתבאר בסימן שאחר זה, ואם כן למה יגרע זה משנשתברו צלעותיה, ואפשר משום שהיד מחוברת למעלה במצר החזה ושם יש לחוש יותר לנקיבת הריאה שהריאה שוכבת שם ונוגעת שם בצלעות בדחק, ולפי זה צריך לומר הא דמכשירין בנשתברה צלעותיה היינו צלעות שלמטה במקום שהחלל רחב, אלא שאין זה נראה דהא בהדיא כברייתא [חולין נב ע"א] לא תניא הכי ועיין ט"ז ב מה שיישב. אבל הב"ח כתב דליתא אלא הטריפות שמוטת יד בבהמה הוא מצד עצמו דשמא איעכול ניביה וכיון דאין אנו בקיאים בזה טריפה מספק בין בנשטמו ובין בנחתך ובין בנשבר במקום חבורו בגוף, וזה ע"פ הסמ"ק וכן דעת הש"ד ס"ס פ"ז ותשב"ץ סי' שצ"ז, ורש"ל כתב דבנשבר יש להחמיר כדברי הש"ד דאינו נגד הש"ס דהש"ס מיירי בשמוטה לכך מכשיר אבל הש"ד מיירי בנשבר, דאפשר דנשבר ונחתך גרע מנשטמו אבל בנשטמו אין להחמיר. ולענין הלכה משמעות הש"ך בהב"ח ע"ש. אבל נ"ל דכל זה שלא במקום הפסד מרובה אבל במקום הפסד מרובה נוכל לסמוך אפסק המחבר דדוקא אם רואין שעבר המכה תוך הגוף ונצרר הדם בצלעות ובלא"ה לא וק"ל, ועיין בפר"ח.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ובעוף אם נחתכו או נשתברו אנפיו או שנשטמו⁹ גם כן כשר אפילו נשתברו סמוך לחיבורו בגוף¹⁰,

ומיהו כשנשטט או כשהשבר הוא סמוך לגוף יש לחוש שמא ניקבה הריאה, שהריאה בעוף נחבאת בין הצלעות וקרומ הבשר רך ודק בין צלע לצלע, וכשנשבר או נשטט יש לחוש שמא נתקה גם הריאה עם הגף וניקבה הלכך אם נשטט¹¹ הגף או נשבר סמוך לגוף נוהגין להטריף, כי אין אנו בקיאים בבדיקה אם ניקבה הריאה אם לא.

אבר המדולדל בבהמה ולא נחתך לגמרי קודם שחיטה וכן בשר המדולדל בה, אם אינו יכול לחזור לחיותה אפילו אם לא פירש ממנו עד לאחר שחיטהאסור מדרבנן¹², אבל אם יכול לחזור ולחיות¹³ אם נשחטה הבהמה מותר, ועצם הנשבר¹⁴ במקום שאינו עושה אותה טריפה, אם עור ובשר

⁹ ותימה נשטמו מי כשירה הא לרב שמוטת גף בעוף טריפה ולא מהני בדיקה ולשמואל ור' יוחנן בדיקה בעי, וצ"ע. הגורת שמואל ה

¹⁰ אפי' נשתברו סמוך לחיבורו בגוף. ואפי' נצרך הדם בצלעות והוא שיהא מקום חיבורו בגוף שהוא כבוכנא באסיתא קיים דאל"כ הו"ל נשטט, ב"י.

¹¹ ופי' שמוטת הגף כתב הרא"ה בבדק הבית דף מ"ט ע"ב שהסכימו רוב המפורשים דהיינו פרק המחובר לגוף, ואחרים פירשו שאין כאן לחוש אא"כ נשטט עצם אחד המחובר עם הגוף וראשו נוגע בריאה ונראין דבריהן, ע"כ. ויש לסמוך על זה במקום הפסד מרובה, פר"ח.

¹² ובאבר מדולדל שאסור מדרבנן יש פוסקים דמותר להושיטו לבני נח כיון שאין אלא מצות פרישה, ומיהו בתוספתא דמס' עכו"ם גרסינן התם על ז' מצות נצטוו בני נח על אמ"ה כיצד אבר המדולדל בבהמה ואין בו להעלות ארוכה בשר המדולדל בבהמה ואין בו להעלות ארוכה אסור לבני נח ואצ"ל לישראל ע"כ, וזה מבואר שאיסור אבר ובשר המדולדל אין אסירי מן התורה משום אמ"ה, ולפי' אסור להושיטו לבני נח, וגם לענין ספק אזלינן לחומרא כדין כל ספיקא דאורייתא, ועיין בפר"ח שם באריכות.

¹³ ואם מתה אינו חייב עליו משום אמ"ה אלא משום נבלה ולהיפך כשאינו יכול להחזור ולחיות אפי' אם לא פריש ממנו עד לאחר שחיטה דאסור משום אבר מן החי מדרבנן, ואף להפוסקים דסוברים דאורייתא אין לוקין עליו, אבל אם מתה הבהמה מיתה עושה ניפול, רז"ל רואין אותה כאילו נפל מחיים ולוקין עליו משום אבר מן החי, כן כתב הרמב"ם, ומבואר בש"ס.

¹⁴ המחבר השמיט דינים דנשטט שכתב רמ"א בהג"ה, והכניס דינים אחרים דנשבר תחתיהם, ועוד שאר דינים השמיט ולא שפיר עבד, וכבר השינו הש"ך. וז"ל הגהות רמ"א ועיין לעיל סי' נ"ה, יתרת העומדת במקום שאינו מטריף הבהמה מותר לאכלה ולא אמרינן יתר כנטול דמי והוי כאבר המדולדל, אבר הנשטט ממקומו במקום שאינו מטריף הבהמה מותר לאוכלו אף אם אין עור ובשר חופין רובו, אבל המנהג להחמיר גם בזה. ומ"ש וע"ל סי' נ"ה, ר"ל סעיף ה'. אם נמלח עם שאר בשר ושאר דיניו נתבאר שם על נכון. אבר הנשטט ממקומו במקום שאינו מטריף, ובמקום שמטריף ע"ל סי' נ"ה. מותר לאוכלו, דדמי לבצים שנתלשו דשרינן דכיון דלא מסרחן אית ביה חיותא, ואבר זה שנשטט ועדיין מעורה בגידיו ודאי לא מסרח וכל דלא מסרח חיותא אית ביה ושרי, לשון הרשב"א בתשובה סי' פ"ט. וכתב הש"ך דלפי' משמע אפילו אינו יכול לחזור ולחיות שרי כדמשמע בש"ס גבי בצים שנתלשו דאיתא התם דלא בריין ואפי' שרי ע"כ, ואבר המדולדל שאינו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

חופין את רוב עוביו ורוב הקיפו כמו שנתבאר לעיל סימן נ"ה [סעיף ה'] מותר, ואם אין עור ובשר חופין את רוב עביו ורוב הקיפו, האבר אסור משום אבר מן החי דהוי כנחתך לגמרי והבהמה מותרת, ויש מחמירים לאסור האבר אפילו עור ובשר חופין אותה.

עצם הקולית אינו מחובר כלל להגוף, זולת בהקולית למעלה יוצא עצם קטן עגול, ובעצם האליה יש חור אשר נכנס בו עצם קטן זה, ויש ניב קטן בראש עצם עגול זה הדבוק שם בהחור לעצם האליה אשר מחזיק אותו שלא ישמוט משם, ועוד יש ניבים בעצם הקולית אשר דבוקים להבשר שסביב לעצם האליה, וכל זה מחזיקין את הקולית שלא יתפרד משם.

מעורה כלל בגידין ומש"ה כל שאינו יכול לחזור ולחיות אסור. וכל זה מעיקר הדין אבל למאי דקי"ל בסמוך גבי בעים שאסור לאוכלן ממנהג ישראל, ה"ה הכא. ויראה שלזה כיון הג"ה במ"ש אבל המנהג להחמיר גם בזה, כמו ביצים. וכן מבואר בדברי הרמב"ם בפ"ה שכתב וז"ל שמש אבר או מעכו או דכו כגון הביצים שמעבן או בתתן ה"ז אינו אסור מן התורה שהרי יש בו מקצת חיים ולפיכך אינו מסריח ואעפ"כ אסור לאוכלו ממנהג שנהגו כל ישראל מקודם שהרי הוא דומה לאמ"ה, ע"כ. אבל המנהג כו', פי' אפילו עור ובשר חופין את רובו דלא שאני לן בנשמת בין עור ובשר חופין את רובו או לא וכמ"ש הש"ך וכן עיקר, ודלא כסברת הכל בו שהביא הש"ך משמו דגם בנשמת מפלגינן הכי וליתא ולא מפלגינן הכי אלא בעצם הנשבר, אבל באבר השמוט ואבר המדולדל הכל תלוי בין יכול לחזור ולחיות או לא, ואבר המדולדל מיקרי דהיינו שנעקר ממקומו לגמרי ומחובר קצת, ונשמת מיקרי כשנשמת האבר ממקומו ועדיין מעורה בגידיו.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

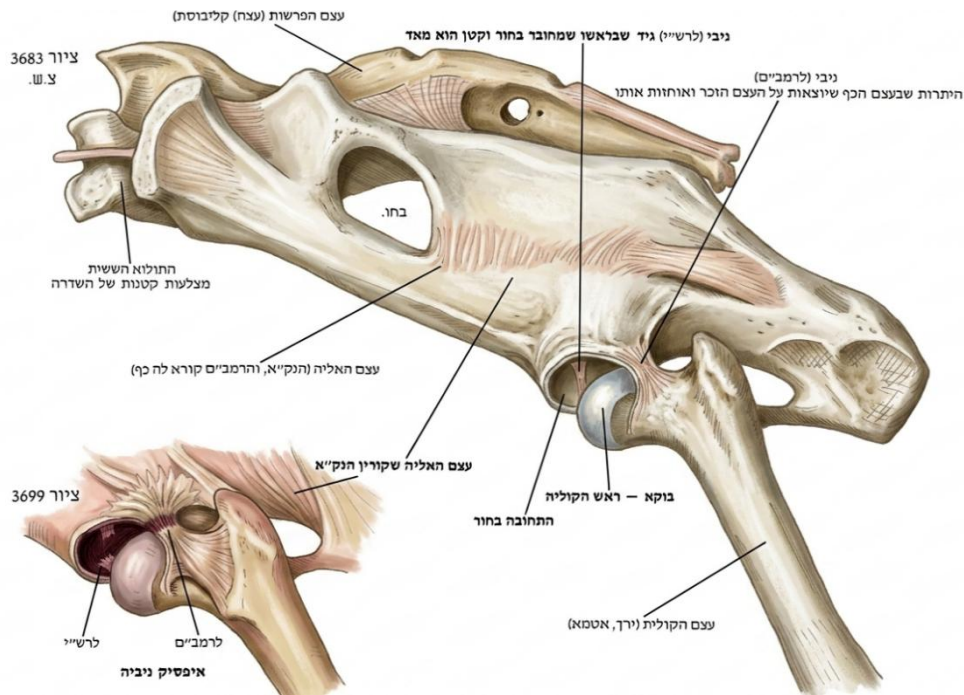
להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

וכבר התבאר לעיל דף נד. עצם הקולית¹⁵ בראשו במקום שהוא מחובר לגוף, אפילו לא נחתך לגמרי אלא שניתק ממקומו ויצא מהחור לגמרי¹⁶, זהו בוקא דאטמא דשף מדוכתיה וטריפה בין בבהמה בין בעוף, והני מילי באיעכול ניביה כלומר שנרקבו רוב הגידין שמחובר בהן הבוקא דאטמא לגוף, דכיון שנרקבו הרוב שוב אי אפשר להתרפאות שם וימות, אבל אם לא נרקבו אף על גב שנפסקו כשרה בין בבהמה בין בעוף.

וכן אם לא נתעכלו רק מעוטן, ורובן קיים, כשר מדינא

¹⁵ שו"ע ונו"כ נה ב

¹⁶ ומה שהמציאו האחרונים להחמיר גם אם נזוז מעט ויש חלל בין הבוכנא להאסיתא, הוא טעות, דכל זמן שלא יצא לגמרי אין שום חשש גם אי איפסק ואיעכול ניביה, יד יהודה שם יא

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

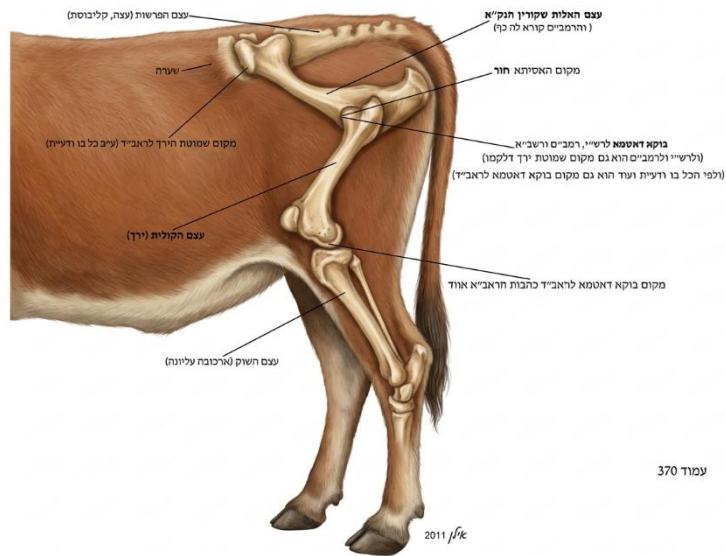
<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

אך י"א¹⁷ שאין אנו בקיאי¹⁸ באיעכול ניביה¹⁹, לכן יש לאסור כל שמוטת ירך שמא איעכול ניביה. וכן אם נשבר סמוך לגוף²⁰, אף על פי שחזר ונקשר היטב, טריפה, שמא איעכול ניביה. ומשערין בארבע אצבעות בגסה, ושנים בדקה, ובעוף הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו. וטוב להחמיר במקום שאין הפסד מרובה. אם לא נשמט

הירך ואיעכול ניביה, כשר.

אם מצאו שמוטה לאחר שחיטה ואינו ידוע אם לאחר שחיטה או קודם שחיטה כשרה דודאי בשעה מועטת כזו לא איעכל ניביה ובלבד שידוע שלא היתה שמוטה בשעה שהובא לשחוט²¹.

¹⁷ רמ"א שם

¹⁸ כן הוא בש"ד ואו"ה. ובאמת אין זה כלל בקיאות גדול לראות אם נרקבו או לא, מכ"ש אם רואה שהם שלימים וחזקין. ואמת שבה"ג מחמיר בכ"מ דצריך בדיקה גם לקרועה ופסקה ושמוטת ירך, אבל אנן לא קיי"ל כן זולת במקום דצריך טורח כגון דרוסה ונפולה וכיוצא, היכא דהבדיקה קשה. וכן בצוה"ג ס"ל להרמ"א [ס"י נו סע' ט] דדוקא בעוף דהם הרבה גידים ונטרף בא' לא בקיאיין כעת, אבל לא בבהמה, ושם בודאי אם נתעכלו הגם שלא נפסקו טריפה. על כן גם אי נימא כמ"ש הש"ך [ס"ק ג] דרמ"א ס"ל דכאן נמי טריפה באיעכול לבר, אמאי חושש כאן לדעתם, ואו"ה ס"ל גם בצוה"ג דאין בקיאיין בריעותא גדולה, אבל הרמ"א לא הביאו שם. על כן הברור דהרמ"א גם כאן איירי בנפסקו עכ"פ, וקאי על המחבר דקאמר "אבל אם נפסקו שלא מחמת עיכול כשירה", ע"ז אמר הרמ"א דאנן השתא לא בקיאיין כיון דיש ריעותא בהניביין עצמם, אבל כל שלא נפסקו אין כאן בית מחוש כלל. ובלא זה כתבתי לעיל דכל שלא נפסקו, גם אם נראה לו ריעותא בהניביים, אין כאן חשש, מיהו נ"מ גם בנשבר הבוכנא ויתבאר אי"ה אח"כ. יד יהודה יז

¹⁹ וכתב מהרש"ל בא"ו שלו ס"ס פ"ו דמ"מ בעינן שנפסקו ניביה הא לאו הכי לא מטרפינן ומדברי הר"ב לא נראה כן וכ"כ הב"ח דלמאי דא"א בקיאיין אפי' לא נפסק טרפה ומשמע מדברי מהרש"ל שם דכל שנעכל ודאי איפסק וכן משמעות הפוסקים. ש"ך ג

²⁰ בנשבר ולא יצא לחוץ מחלק בקולית אבל אם יצא לחוץ טרפה בכל העצם הקולית כמו בנחתך דלענין נחתך או נשבר ויצא לחוץ לכולי עלמא טרפה בכל הקוליא. ט"ז שם ג

²¹ וכתב הש"ך דמשמע מזה בשעה מועטת אפילו איפסק ניביה נמי כשרה אבל אי לא ידע השוחט בודאי שלא היה שמוט בשעה שהובאה לשחוט טריפה ולא אמרינן דהוי ס"ס ספק קודם שחיטה או לאו ואת"ל קודם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ג. אין ריאה לעוף ... אין לו לא לינפל ולא ליחמר מ"ט אמר רב חנה הואיל ורוב צלעותיה מגינות עליה

כבר התבאר לעיל דף נו. שעוף שנפל לאור²² כלומר לאש²³ למרות שיש אברים שמטריפים הבהמה אם הצטמקו, בריאה אין חוששין לנפילת האור אפילו נפלה בפנינו ואפילו אנו רואין שהוריקה²⁴ תולין אותו בדבר אחר, מפני שהיא נחבאת בין הצלעות והצלעות מגינין עליה שצלעות העוף אינם שוכבים על רחבם אלא על חודן וכולט רחבן לפנים והריאה נחבאת בהן²⁵, ואי אפשר לה ליחמר ע"י האור²⁶.

דף נז:

ד. הני ביעי דטרפה

שחיטה שמא לא איעכל ניביה זה אינו דספק זה הוי מחמת חסרון ידיעה ואפלו בס"ס לא הוי ספק דלא כתשובת מ"ב דכתב דבס"ס לא איכפת לן בחסרון ידיעה

²² שו"ע ונו"כ נב א

²³ כתב ברוקה דה"ה נפל למים רותחין, ונ"ל דוקא בשעומדת על האור אבל לא בשלקחה מעל האור, כיון דנמצא דברים שתו אינה מתבשלת בהם תו אין לדמותו לאור, וכן כש שתתה מים רותחין, כיון דכשבא לפנים כבר פסקו מהאור. יד יהודה שם א

²⁴ והיינו בירוקה ככרתי שקורין גרי"ץ בל"א, אבל בהוריקה כחלמון שקורין גע"ל אמרינן לעיל בס"י ל"ח אפילו לא נפלה לאור טריפה, ומיהו גם בירוקה ככרתי יש פוסקים מחמירים בידוע שנפלה לאור, והא דמכשרינן לעיל ס"י ל"ח בירוקה ככרתי היינו באין ידוע לנו שנפלה לאור אבל היכא דאיכא ריעותא דנפילה לאור טריפה, ויש להחמיר בוותיהו שלא במקום הפסד מרובה אבל במקום הפ"מ יש לסמוך אסברת הרמב"ם והרא"ש ומכשירין, ודלא כהב"ח שמחמיר אף בהפסד מרובה, וכן בהאדימה דאמרינן לעיל ס"י ל"ח דכשירה היינו נמי באין ידוע לנו שנפלה לאור אבל היכא דאיכא ריעותא דנפלה לאור טריפה שלא במקום הפסד מרובה כמו ירוקה ככרתי ועיין דרישה.

²⁵ ש"ך ח

²⁶ כתב הש"ך משמע אפילו נפלה לאור ונשתנית במראה דתלינן השינוי בדבר אחר. הרא"ש והרמב"ם ושאר פוסקים. מיהו יש פוסקים מחמירים היכא דנשתנית במראה בנפילת האור והב"ח מחמיר אף בהפסד מרובה ולא נהירא עכ"ל ולענין דינא יש לחוש כסברת הר"ן ורש"י להטריף כשהוריקה ככרתי מחמת האור שנראה דבריהם דהא חזינן שלא הגינו הצלעות עליהם מיהו בהפ"מ יש לסמוך אסברת הרמב"ם ורא"ש דמכשירין. פר"ה.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

טריפה אינה מתעברת, לפיכך עוף שהוא ספק טריפה ומטיל ביצים משהין אותו עד שיטיל כל ביציו שמועץ כבר קודם שנטרף, ואם אח"כ יטעון ויטיל ביצים²⁷ פעם אחרת כשרה, שאם היה טריפה לא היה טוען,

והיאך נדע זה אם הם מן הטעונים כבר או נטענה עכשיו מחדש, אם שהתה בין סוף לידת הראשונים לתחילת לידת האחרונים כ"א יום שלימים כי כן ימי עיבורה הרי היא כשרה וגם הביצים מותרים, והוא הדין לתרנגולת שלא ילדה מעולם שנולד בה ספק טריפות, אם ילדה אחר כ"א יום מזמן שנולד בה ספק טריפות²⁸, היא והביצים מותרים.

אבל ודאי טריפה אין משהים אלא הרי היא אסורה.

---

²⁷ אבל בטעינה לחוד לא סגי ע"כ הש"ך וכ"כ המנ"י כלל וסי' ע"ג, אבל הפר"ח כתב בטעינה לחוד סגי ע"ש. ²⁸ . וכתב המנחת יעקב ואם לא שהתה כל כך אף שידעינן שלא בא התרנגול אצלה קודם שנולד בה הספק טריפות אלא אחר כך, אפ"ה אמרינן דהוא ממעינה ראשונה ע"י דספנא מארעא. באו"ה כלל כ"ו ד"ז כתב דיש סימן לזכרים לענין טריפות כל זמן שנוקק לנקיבות ע"כ, וכתב המנ"י עליו ולא ידעתי מאין יוצא לו והוא להדיא נגד משמעות הש"ס פא"ט והפוסקים וצ"ע עכ"ל.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

